

Jeg kan tiltræde begge Forslag, saafremt de maatte vinde Rigsdagens Tilslutning. Dog maa jeg tilføje nogle Ord, om Betydningen — efter min Opfattelse — af nu at medoptage disse Spørgsmaal under Behandlingen af det foreliggende Lovforslag. — Det af Ministeriet fremsatte Forslag om Ordning af de kommunale Valg har ikke haft som Princip at *udvide* Valgretten, at yde Valgret til Dele af Befolkningen, som nu ikke ere i Besiddelse deraf. Med en enkelt Undtagelse, som jeg senere skal komme til, holder Forslaget sig med Hensyn til Valgretten helt til det bestaaende. Forslaget opstiller de samme Betingelser for Tildeling af Valgret og Udøvelse af denne, som nu ere de gældende. Og disse Betingelser for den almindelige kommunale Valgret ere jo atter de samme, som Grundloven opstiller som Betingelsen for Valgret til Folketinget med den Forskel, som blev gennemført allerede ved den første kommunale Valglov af 1855, at Grundlovens Krav om det fyldte 30te Aar for at opnaa Valgret er for den kommunale Valgrets Vedkommende nedsat til 25 Aar, medens dernæst Grundlovens Krav om at have været bosat 1 Aar i Kredsen for den kommunale Valgrets Vedkommende er ændret til dette: at høre blandt Kommunens Skatteydere. Ganske vist vil det af Regeringen fremsatte Forslag fremskaffe nogle ny Vælgere i København, meddele Valgret til en Kreds her i Byen, som ikke nu er i Besiddelse af kommunal Valgret, de Skatteydere nemlig, som nu staa ansatte til en Indkomstskat af 800 Kr. Men herved foreslaas intet nyt Princip. Disse Skatteydere, der altsaa ere ansatte til en Indkomstskat af 800 Kr., vilde jo, naar de i øvrigt opfylde de øvrige Betingelser, have Valgret, hvis de vare bosiddende i enhver som helst anden Kommune her i Landet end netop København. For Københavns Vedkommende foreslaas derfor kun den Ændring, at Opfyldelsen af de samme Betingelser for at udøve Valgret, som ere gældende hele Landet over, ogsaa fremtidigt skulle give Valgret her i Hovedstaden. Paa samme Vis stilles fremtidig for København de samme Krav, som i det øvrige Land ere gældende, at man for at opnaa Valgret virkelig skal have ydet direkte Skat til Kommunen, og

at det ikke er tilstrækkeligt, at man kun har været ansat dertil. For Valgretten til Sogneraad og til Byraad gælder det samme.

Forslaget bliver ved de nu bestaaende Betingelser for Valgretten, som atter ere byggede paa Grundlovens Betingelser. Forslaget ophæver den særlige Valgret, der er given en Part ud af de samlede Vælgere, til at vælge henholdsvis et Fler-tal og et Mindretal af de kommunale Raad og ophæver den Valgret til Amsraadet, der er given en ganske enkelt bestemt Kreds af Ejendomsbesiddere. Men i Betingelserne for den almindelige kommunale Valgret foreslaar Regeringens Forslag ingen Ændring. Valgretten udvides ikke, den udstrækkes ikke til Kredse, der nu staa uden Valgret. Her bliver Forslaget ved det gamle, ved det halvtresindstyveaarige, altsaa med den ene, allerede berørte Undtagelse, at det medtager en Kreds af Kvinder. Men heller ikke her indfører Forslaget — ret set — et nyt Princip. Det bliver her ved de gamle Betingelser, derunder, at man skal være personlig og økonomisk selvstændig, have fuld Raadighed over sit Bo, sin Indkomst og sin Formue, og at man er direkte Skatteyder til Kommunen. Forslaget giver altsaa her en Valgret ikke paa ny Betingelser, ikke ved at ophæve bestaaende Betingelser, men til saadanne Skatteydere, som hidtil deres Køn alene har udelukket fra de omhandlede Rettigheder, men som i øvrigt fyldestgøre alle lovbestemte Betingelser for Udøvelse af Valgret. Ganske vist vide vi jo, at de Gange, et saadant Forslag om Valgret til en bestemt Kreds af Kvinder har foreligget i det andet Ting, efter at have været vedtaget her i dette Ting, er det deroppe blevet forkastet ved en motiveret Dagsorden, hvori det andet Ting har udtalt, at det hverken vilde være i Samfundets eller i Kvindernes Interesse, at der meddeles Kvinder Valgret. Men sikkert er det ogsaa, at den Erkendelse mere og mere har bredt sig i alle Kredse, at det simpelt hen er et Retfærdighedskrav at yde Valgret til Kvinder under de nævnte Betingelser, saa Modstanden herimod kan ikke i Længden tænkes at være stærk nok til at forhindre Sagen og derved hindre Gennemførelsen af hele det foreliggende